

namque, tanquam dextremum salutis remedium, non nisi desperatis & deficientibus omnibus aliis lenioribus mediis, quæ in judiciis suppetunt, confugi debet.

X. Tertium idque ultimum requisitum est Modus, ut scil. defensio sit proportionata offensioni. Non enim quælibet offensio tutelam inculpatam reddit, ab ordinariaque homicidii poena liberat, sed illa demum, quâ in dubio vitæ discrimine constitutus dicitur invasus, ita ut periculum mortis aliter evadere nequeat. Quod si igitur invasus fuga sibi consulere & periculum imminens à se declinare possit, omnino ad eam arripendam est obligatus, eaque ommissa impunè aggressorem occidere nequit: quicquid etiam alii obvertant. Alia tamen ratio, si forte ipsa fuga cum periculo sit conjuncta: hanc enim nemo capessere tenetur, ne fugiendo periculum in periculum se fugiendo conjiciat.

XI. Atque his conditionibus probè observatis si defensor invasorem occiderit, ab omni poena tam ordinaria quam extraordinaria immunis est. Videatur Carpzov. part. 1. in pract. crim. quæst. 28. n. 17. Confer etiam constitutionem Carol. V. Imperatoris art. 139. ibidem: Welcher eine rechte Nothwehr zu Rettung seines Leibes und Lebens thut/ und denjenigen / der ihn also benöthiget/ in solcher Nothwehr entleibet / der ist darumb niemand nichts schuldig. Quod enim lege permittente fit poenam non meretur l. 4. Cod. ad L. Juliam de adulteris. Quod si verò injusta vi petitus limites inculpatæ tutelæ transgressus aggressorem occiderit, pro varii generis gradusque culpa variâ, sed extraordinariâ, poenâ afficitur, veluti relegationis, fustigationis vel mulctæ, uti gravissimè docuit Magnificus h. t. Vice-Rector Dn. D. Engel-